

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Катя Вангелова,
Медицинска сестра в Детска ясла "Мечо Пух" - Варна:**

РАБОТАТА В ЧУЖБИНА МНОГО ДАВА, НО ОЩЕ ПОВЕЧЕ ВЗИМА

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Катя Вангелова :

Име: Катя Стоянова Вангелова

Възраст: 46 години

Образование: Висше, Медицински колеж -гр. Варна

Месторабота: Детска ясла "Мечо Пух" - гр. Варна

Стаж: 26 години като медицинска сестра

Професионален опит: Работила е в отделения по урология и онкология; участвала е в клинични проучвания в онкологията, преминала е обучение в Манчестър, Великобритания; работила е в Дом за стари хора в Мюнхен, Германия; притежава сертификати от обучения по детска психология и работа с деца с увреждания.

Езици: Руски, немски и малко английски

Хоби: Пише стихове, разкази, повести и новели

Девиз: "Щастието е състояние на Духа"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Утро е. Слънцето ме щипе по клепачите, побутва завивката ми и чака да се събудя. Отварям очи с усмивка, защото съм у дома, в България. Подреждам мислите си, задачките за деня подръпват ушите ми, а аз искам кафе - горещо, ароматно, домашно. Най-хубавия момент да се насладя на утринта. Вземам чашата с любимия еликсир и излизам на балкона да поздравя Слънцето. Нашето слънце, на което са се покланяли и Орфей, и жреците на Тангра. Поглеждам красивото родно небе и го поздравявам: *"Добро утро, Слънце! Усмхни се за мен! Превърни ме в дете, да се радвам на новия ден!"*. Вятърът разрошва още несресаните ми коси и ме дарява с милувка, а пред мен е морето. Нашето море, с Черно име, а толкова тюркоазено, че никога не мога да го объркам или сменя с друго. Върхлитат ме спомени. Днес съм тук, но трудното финансово положение на семейството ми ме принуди да замина в Германия преди години. За да имат подслон и храна децата ми, отпътувах далеч от тях. Благодаря на Бог, че ме изпрати на добро място, при чудесни хора. Случиха ми се хубави неща, обслужвах стари хора, мили като наивни деца. Колегите бяха много добронамерени, дори ми предложиха постоянна работа за мен и мъжа ми. Моят избор беше България. Имах отлична заплата в чуждата земя, благополучие и успех, но дълбоко в душата си тъгувах за семейството и родината. Получавайки за кратко време материално изобилие аз разбрах - когато нямаш пари, си зависим от много неща. А когато ги имаш, но нямаш семейство, дом и родина, те нямат стойност!

Обичам работата си в болницата! Тя ме изпълва с чувство на изпълнен дълг към хората. Осмисля деня и живота ми. Да подадеш ръка, да избършеш нечия сълза, някой да оплаче на рамото ти или да спасиш живот - това ме кара да се чувствам човек, при това пълноценен. Българката е образована и интелигентна жена, успява да съвмести служебната работа и семейните задължения. Колегите-германци ми споделяха колко се възхищават на българките, на тяхната красота, трудолюбие и грижата за семейството.

Спомням си колко самотна и чужда се чувствах, разхождайки се по улиците на красивия Мюнхен. Имаше дни, в които отивах с подути очи на работа, а колегите ме потупваха по рамото и ме успокояваха. Те знаеха, че финансовата нужда ме е довела при тях и разбираха колко е трудно за една майка да се откъсне далеч от децата си. Държавата понякога ни принуждава да правим такива жертви, но Родината

копнее за нас. Очаква достойните ѝ чеда да я въздигнат от нищетата. Затова и аз се върнах тук, при корените. При музиката на Орфей и песните на Родопея! В земята на Спартак и Аспарух, обединила гените на траки, българи и славяни. Откърмила ни с извисен и непреклонен дух, който трябва да надделеет над низките страсти и материалните нужди. Да, трудно е! Работиш за трима, заплата не е на европейско ниво. Шегуваме се, че когато имаш медицинска професия, няма лични нужди. Много пъти пациентите изливат своя гняв към системата върху нас, но това не бива да ни спира. На първо място ние сме човешки същества, възпитани в хуманизъм. Дълго време, когато исках да поговоря със сина си или да му помогна при проблем, той ми отговаряше *"Теб те нямаше, когато имах нужда. Сега мога и сам"*.

Тежка е цената, която се плаща за финансовото благосъстояние. Работата в чужбина много дава, но още повече взима. Днес много стари хора си отиват от този свят, копнеейки да видят своите чеда, които са някъде по света на гурбет. Много баби отглеждат внуците си, за да могат децата им да припечелят пари в чужбина. Детето обича баба си, но без своята майка то е с половин сърце. Когато аз бях малка отивахме при баба и дядо на село. А днес децата отиват при баба в Испания или от Америка - при баба в България. Да не превръщаме родината в гробище за родителите ни и пуст дом за осиротелите души на децата ни! Затова мили колеги, не напускате България и родния дом! Нашите деца и родината ни имат нужда от нас и те са по-ценни от всичко на света!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 25.04. 2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ – брой 7/2018 г.